

חיים (הייני) זמיר

2007-1924

בתפקיד מאבטחו האישי של ארתור ברנטן, שגרירה הראשון של ישראל בגרמניה, ולאחר מכן בתפקיד קב"ט שגרירות ישראל בבון. אחרי ששב ארצה המשיך (1969)

הייני לאבטח אישים מצמרת המדינה. בתקופה זו כבר היה העובד הוותיק והמבוגר ביחידה לאבטחת אישים. תמיד היה קפדן, מסור, אחראי ונותן לבריות. על ייחודו יכולה להעיד העובדה שגם כאשר נהג בנהיגה מבצעית, תמיד נתן זכות קדימה להולכי רגל.

בשנת 1982 נפטרה בטרם עת רעייתו שפרה, שותפה אמיתית לחיים. הייני פרש לגמלאות בשנת 1983 והוא בן 59, אך מאז ועד שנת 2007 המשיך "היקה המנומס" לעבוד ולהתנדב בשירות בתחומי סיוע מבצעי עד שכחו לא עמד לו עוד.

וכך ספר לו בתלויה ראש היחידה לאבטחת אישים: "הייני - תמיד היית בעבורנו דמות המייצגת יותר מכול את ההיסטוריה המפוארת של היחידה ואת אנשי העבודה של פעם. אנשים כמוך הייני הם מון מדר ביותה, אם בכלל קיימים עוד. הצניעות, התמימות והיושרה היו מנת חייך ואנחנו הייני, ותיקים יותר וותיקים פחות, זכינו להימנות על חבריך - זכות גדולה! ...תמונתך הייני תמשיך להיות תלויה בבניסה לחדור של ראש היחידה לאבטחת אישים. יש אנשים כמו 'האיש ההוא' שיש להם זכויות מיוחדות ואתה ראש וראשון להם".

הייני נפטר ב־23 ביוני 2007 (ז' בתמוז תשס"ז). הוא הותיר אחריו בן - אייל, כלה - טלי, ושני נכדים - עידן ועמית.

ליקטה וערכה יוכי וינטרוב

הממשלה ושר הביטחון, דוד ברנרדון. הייני, נרגש מן הכבוד שנפל בחלקו, פנה לברנרדון בתואר "כבוד" ואז אמר 'הוקן': "אתה בודאי יקח. אני צריך עוד שני מיליון יהודים כמוך!" וברנרדון לא היה בודד בהערכתו את הייני. כל מי שראה את האיש המיוחד הזה, על חיובו הזורח, הבין שלפניו אדם מסוג אחר: איש של כבוד, איש של ערכים, איש של אהבת הארץ, איש אורב ואהוב, שידע בעיקר לתת.

אחרי שחרורו מצה"ל בשנת 1950 עבר הייני בקידוחי נפט, ובשנת 1953 גויס ליחידת המבצעים של השב"כ, בשיטת "חבר מביא חבר".

בתוקף תפקידו ביחידה, שהייתה באותה עת גם מעורבת באבטחת ראש הממשלה, חזר הייני להיות מאבטחו של ברנרדון, תפקיד שמילא לסירוגין עד ימיו האחרון של "הוקן". כאשר הוקמה (1958) היחידה לאבטחת אישים, היה הייני בין מגוסיסה הראשונים.

במהלך שנות שירותו ביחידה היה הייני בין מאבטחיהם של אישים רבים וביניהם, נוסף על ברנרדון: לוי אשכול, אפרים קציר, גולדה מאיר, יצחק נבון, מנחם בגין, יצחק רבין, שמעון פרס, עזר ויצמן, ומשה דיין. בזכות אישיותו הנעימה והצנועה יצר קשר מיוחד עם "הוקן" ועם גולדה מאיר.

ב־1961 פנו אליו מפקדיו בבקשה שיאיר לאבטח "אורח" יוצא דופן - סרובצ'וס, סניגור הגרמני של אייכמן. זו לא הייתה פקודה. כולם הבינו עד כמה קשה הדבר להייני. אך הייני לא היסס, קיבל עליו את המלאכה, וכדרכו, עשה אותה נאמנה.

אין כמו משימה זו של ניצול שואה כדי להבין כמה גדול היה האיש, וכמה היה חשוב לו ערך הממלכתיות שהיה ונשאר חרוט על דגלה של היחידה לאבטחת אישים.

בשנת 1965, אחרי לבטים לא קלים, סגר הייני מעגל כאשר שב לגרמניה כשליח רשמי של מדינת ישראל. תחילה

חיים-הייני נולד ב־16 בנובמבר 1924 (י"ט בחשוון תרפ"ה) בעיר לייפציג בגרמניה, לאיזלה ונתן זיסקינד. משפחת זיסקינד נמנתה על האוסט-יידן, "יהודי המזרח" שהיגרו מפולין לגרמניה. בעת שהייני נולד היה אביו בעל עסק לשיווק מוצרי מזון. ילדותו הייתה ילדות שלווה ושמחה.

פני הדברים השתנו באחת כאשר המשטר הנאצי החליט (אוקטובר 1938) לגרש לפולין את היהודים. עם כיבוש פולין על ידי הגרמנים (ספטמבר 1939) החלה דרך הייסורים של הנער הייני: עבודות כפייה, גטאות, והפרדה מהוריו ומאחיו הקטן. הוא לא שב לראותם עוד. אהרליה אלדן, עמיתו, מפקדו, ורעו סיפר: "בשלהי המלחמה, כשהחזית מתקרבת, מתחיל תהליך מואץ של השמדה. הייני, בקרב קבוצה של אנשים, מובל לתאי הגזים ולאחר 'ההכנות' הם מוכנסים לתא. הדלתות ננעלות מאחוריהם והם ממתנים בחרדה לקצם הקרב. ואז נפתחות הדלתות והם מוצאים החוצה. נס! הגו אזל...".

הייני שוחרר על ידי הצבא האמריקני ממחנה מטהאוזן באוסטריה ב־6 במאי 1945. חודש לאחר מכן העביר אותו "המוסד לעלייה ב" למחנה עקורים באיטליה. שם פגש במקרה את אחיו הבכור - דוד, ששירת ביחידה הבריטית 468 - יחידת תובלה של חיילים ארץ-ישראלים, והצטרף אליו.

בינואר 1946 עלה ארצה באוניית המעפילים "אנצו סירני". הבריטים כלאו אותו במחנה המעפילים בעתלית למשך חודש וחצי, ומשם יצא לירושלים להצטרף לאחותו דבורה, שעלתה ארצה לפני המלחמה. לאחר חודשים אחדים החל לעבוד במפעל האשלג בסדום. שם גויס ל"הגנה", עבר קורס מ"כים, ושובץ לחולית האבטחה של סדום.

ב־1948 התגייס הייני לצה"ל ולחם בקרבות מלחמת השחרור. כחייל ביחידת הצלפים מונה למאבטח של ראש